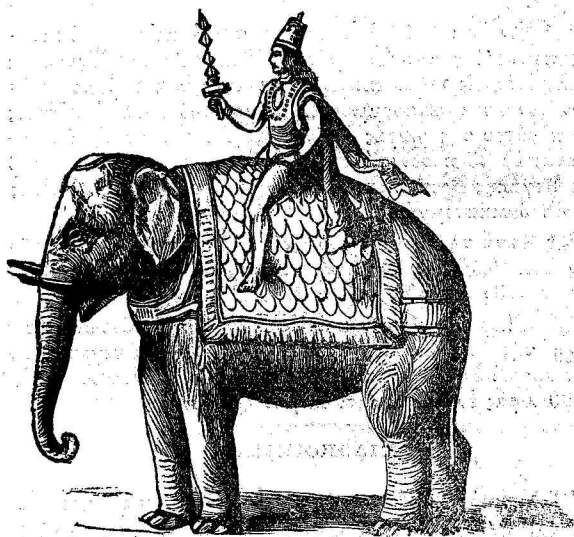

ὁ Ἰνδρᾶς εἶναι προσωποποιημένοι θεοὶ τῆς φύσεως, δὲν νομίζομεν ἀπὸ σκοποῦ χάριν τῶν Ἀναγνώστων τῆς «Ἀθηναῖδος», νὰ εἰπώμεν ὀλίγα περὶ τῆς πρώτης καὶ ἀρχεγόνου λατρείας τῶν Ἀρίων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Δέκα καὶ πέντε αἰῶνας π. Χ. ἐν τῇ νῦν Πενταποταμία, χώρα τῶν πέντε ποταμῶν, κατῴκουν ἀπὸ τοῦ ὀροπεδίου τοῦ Θιβέτ μετοικήσαντες λαοὶ τῆς Ἀρίας φυλῆς ἐκτεινόμενοι μέχρι τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Σαρασβάτῃ καὶ διῆγον βίον νομαδικὸν καὶ πατριαρχικόν. Ἡ

Ἀγνῆς θεὸς τοῦ πυρός.

Ἰνδρᾶς θεὸς τῶν κεραυνῶν.

εἰς βίους ἢ τάξεις διαίσεις ἦτο ἔτι ἄγνωστος αὐτοῖς καὶ ἕκαστος οἰκογενειάρχης ἐδύνατο νὰ πλησιάσῃ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ θυσιῶν καὶ προσευχῶν. Μόνον δὲ αἱ θυσίαι, ἃς οἱ βασιλεῖς προσέφερον ὑπὲρ τῆς φυλῆς των, ἐτελοῦντο ὑπὸ ἱερατικῶν προνομιστῶν καὶ λίαν τιμωμένων ἡγεμονικῶν τάξεων ἢ οἰκογενειῶν. Σύνισταντο δὲ αἱ θυσίαι αὗται ἐκ τινος μεθυστικοῦ χυμοῦ τοῦ δένδρου Σομά, ἐκ ζώων καὶ ἐξ ἀνθρώπων. Ἐκ τῆς Ῥιγβέδας, ἥτις εἶνε τὸ ἀρχαιότατον τῶν Βεδῶν μέρος καὶ ἀποτελεῖ συλλογὴν ἱερῶν ᾠσμάτων, ἐπιχέεται ὁ

λίγον φῶς εἰς τὴν τότε θρησκευτικὴν κατάστασιν τῶν Ἀρίων Ἰνδῶν. Ἐν τῇ Ῥιγβέδα διεσώθησαν θεήσεις καὶ ὕμνοι, οὓς ᾄδον ἐν ταῖς ἐορταῖς τῶν θεῶν καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν νεκρῶν. Οἱ ὕμνοι δὲ οὗτοι διετηρήθησαν καὶ μετεδόθησαν διὰ τῆς ἀπὸ στόματος παραδόσεως. Ὁ λαὸς προσέφερε λατρίαν εἰς τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἄλλων φυσικῶν πραγμάτων καὶ ἐφαντάζετο τοὺς θεοὺς ἔχοντας ἀνθρωπίνην μορφήν. Οὕτω τὰς μὲν νεφέλας, ἐξεδέχετο ἄλλοτε μὲν ὡς δαμάλεις ἢ ὄρη ἔχοντα ὑψηλοὺς πύργους, ἄλλοτε δὲ ὡς θείας γυναῖκας, τὸν δὲ ἄνεμον ὡς κύνα καὶ τὸν ἥλιον ἐνόμιζεν ἄλλοτε μὲν ὡς τροχόν, καὶ ἄλλοτε δὲ ὡς τὸν φωτίζοντα θεὸν Σαχιτάραν. Ἀπαντα ἡ φύσις ἐθεωρεῖτο γέμουσα πνευμάτων καὶ δαιμόνων ἐνεργῶν, μετ' ὧν ἦσαν ἐν σχέσει αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων, αἱ πίτρες (πατέρες), αἰτινὲς εἶχον τὴν μακαρίαν αὐτῶν διαμονὴν ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ φωτεινῷ τόπῳ τοῦ οὐρανοῦ παρὰ τῇ θεῇ τοῦ κάτω κόσμου, τοῦ Ἰάμα, (τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Αἰδωνεύως), ἐξ οὗ καὶ πόλις ὠνομάζετο Ἰαμαδδανή. (α) Ἐν τῷ θορύβῳ τῆς θυέλλης καὶ ἐν τῇ ἡδέϊα πνοῇ τοῦ Ζεφύρου ἀνεγνώριζον τὴν δύναμιν τῶν ἀπαστραπτουσῶν ἐκ τοῦ φωτεινοῦ ὀπλισμοῦ καὶ τὸν ἀέρα ἐπὶ ἀρμάτων διελαυνουσῶν Μαρουτῶν, ὧν ἄσμα ἦτο ἡ ὠρυγὴ τοῦ ἄδου καὶ ἔργον εἶχον ν' ἀμέλγωσι τὰς Νεφελοδαμάλεις καὶ νὰ ἐκθλίβωσι χάριν αὐτῶν τὸ ἥδιστον οἰνόμελιν, τῶν θεῶν τὸ νέκταρ.

Ὅμοιοι ἦσαν καὶ οἱ ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων ροιζοῦντες Ῥίββοι (Rihbus), οἵτινες διεφηνίζοντο ὡς θαύματα ἐκτελοῦντες ἐν τῇ μεταλλουργίᾳ καὶ ἐπανάγοντες μετὰ τὴν ἐκδορὰν ἐν τῷ βίῳ τὴν κατὰ τὸν δεῖπνον τῶν θεῶν σφαζομένην καὶ τὰ πάντα ὠριμάζουσιν ἀνδάμαλιν. Οἱ Ῥίββοι τὸν χειμῶνα, κατὰ τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου, ἐκοιμῶντο δώδεκα ἡμέρας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ ἡλίου καὶ μετὰ τὴν ἐξέγερσιν αὐτῶν διῆγον νέον βίον εἰς λειμῶνας καὶ δάση, εἰς ἀγροὺς καὶ πηγὰς.

Ἐὰν οἱ Ῥίββοι δηλώσι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, πρὸς τὸ ὅποιον συμβάλλεται καὶ ἡ καταγωγὴ αὐτῶν ἐκ τοῦ Σουινδαβάρ τ. ε. ἐκ τοῦ Ἀρίστου Τοξότου, τότε καὶ οἱ Βρίγοι (Brighus) καὶ οἱ Ἀγγεῖραι (Angira) ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἡλεκτρισμόν. Ἐκεῖνοι εἶχον κομίσει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ὡς τὸν Θεὸν Ἀγνῆν (Ignis) θεωρούμενον φῶς τῆς ἀστραπῆς καὶ παρέχουσιν αὐτὸ νὰ σπινθηροβολῇ ἐν ταῦθα ὡς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, ἐφύλαττον ὅμως αὐτὸ καὶ αἱ δαμάλεις τοῦ οὐρανοῦ. Μία τῶν δαμάλεων ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν θεῶν διελαύνουσα διὰ τῶν χαϊνόντων τοῦ ἀέρος στρωμάτων ἐπὶ τοῦ Γαλαξίου ἤρχετο καὶ εἰς τοὺς τεθνεώτας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰάμα. Τοῦτου ἕνεκα συνήθιζεν ὁ ἀποθνήσκων νὰ λαμβάνῃ διὰ τῆς χειρὸς τὴν οὐρὰν δαμάλεως ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου του. Δαμάλεις ἐκόμιζον τὸν νεκρὸν εἰς τὴν πυρὰν, ἔνθα μέλαινα δάμαλις ἐσφάζετο καὶ ἐν

(α) Ἰδε Γαλανὸν ἐν προδρόμῳ τῶν Ἰνδικῶν μεταφράσεων τόμ. 1 σ. 49.